

OPENBARE BIJENKOMST.
Antwerpen 17 oktober 1972.

MAGIE, SYMBOOL EN MENS.

Wanneer ik de magie vooropzet, dan heeft dat zijn reden. Practisch elke mens denkt en handelt magisch, of hij het beseft of niet. Wanneer ik het symbool daarna laat volgen, id dat ook duidelijk. De mens, in zijn wereld, zijn samenleving, wordt beheerst door symbolen. En de mens zelf, ofschoon originator van de magie en van de symbolen, heeft langzaam maar zeker een bescheiden derde plaats ingenomen. Wanneer wij die begrippen verder gebruiken, is het misschien beter ze even te omschrijven:

Onder magie verstaan wij al datgene dat tot feitelijke resultaten kan voeren, die voor de mens waarneembaar en vast te stellen zijn, zonder dat een oorzaak daarvan verklaard kan worden. Dat impliceert dat: wat vandaag magie is, morgen wetenschap kan zijn en dat veel van de ~~magie~~ van gisteren de wetenschap van heden vormt.

Symbool: een aanduiding of omschrijving welke wordt gezien als staande in de plaats van hetgeen ermee wordt uitgebeeld; een voorstelling die vereenzelvigd kan worden met een vaak zéér uitgebreid begrip en zo de mens, meestan via een visuele waarneming, meestal de mogelijkheid geeft zich gehele reeksen te binnen te brengen, die hij kent of die door erfelijkheid reeds in zijn bewustzijn verankerd zijn.

Wat de mens is, dat hoef ik u misschien niet te vertellen, maar, veiligheidshalve: Een mens is een wezen dat, biologisch dier zijnde, daarnaast beschikt over een geheugen en een vorm van bewustzijn, gezien de dieren die men kent op de wereld, als niet dierlijk of hovendierlijk beschouwd moet worden, zodat wij op grond hiervan moeten aannemen dat de mens toch een soort apart vormt. Nu zijn de dingen omschreven en kunnen wij aan het werk:

Wanneer ik werk met magie dan ga ik uit van een reeks veronderstellingen, die absoluut niet bewezen zijn. Maar door experimenten heb ik geleerd dat ik, door bepaalde wijzen van handelen, bepaalde resultaten boek. De magie gaat nu uit van het standpunt dat: wanneer je alles dat je eens gedaan hebt, de volgende keer weer zo doet, de kans heel groot is dat je ook dezelfde resultaten verkrijgt. Dat is heel eenvoudig: oorzaak en gevolg. Wanneer een mens dus een hoop dingen heeft in het leven, in zijn eigen bestaan en in het bestaan van anderen, waarmee hij geen raad weet, dan kan hij daarvoor een magische verklaring geven, een verklaring die niet in strijd schijnt te zijn met wat hij weet en die gelijktijdig de gevolgen a.h.w. vastlegt. Dat die magie in het leven heel sterk is doorgedrongen, heeft u zich waarschijnlijk

niet gerealiseerd. Maar wanneer u een eedformule spreekt, of zelfs maar een belofte en daarbij beroep doet op zekere krachten, of die nu in uzelf schuilen of in het heelal, dan pleegt u eigenlijk magie. Want door een formule te spreken stelt u een waarheid, dat die waarheid wel eens misbruikt wordt, dat die eedformule niet altijd juist gebruikt wordt, daar hebben wij verder niets mee te doen. Wanneer wij stellen dat een bepaalde gedragscode voor de goede mens noodzakelijk is, dan is dat ook een vorm van magie. Wij kunnen zeggen: Ja, maar door ervaring hebben wij geleerd dat dat noodzakelijk is. Nee, door ervaring hebben wij geleerd dat, in ons denken en de samenhang die wij kennen, deze bepaalde gedragslijn noodzakelijk is. Maar men gaat nu uit van het standpunt: Volgen wij dus het gedrag op de juiste wijze, dan zal alles verder ook goed gaan. Iets wat lang niet altijd het geval is, maar wordt aangenomen.

Een typische methode ook heeft de mens om symbolen te gebruiken. Als u een verkeersbord ziet, dan denkt u waarschijnlijk niet aan de hele reeks wetten die daarachter staat. Toch is dat bord de uitdrukking van een bepaald gebod dat u onmiddellijk afleest (herinnering) plus het geheel waarop dat gebod gegrondvest is (of verbod). Dergelijke symbolen dus spelen ook in het dagelijks leven een grote rol. Wanneer u iemand een hand geeft, is dat een symbool. Symbolen echter kunnen, op een gegeven ogenblik, geassocieerd worden met gevoelwekkende voorstellingen, emotiewekkende voorstellingen. En dan komen wij tot de conclusie dat bv. de kus weliswaar een zone van prikkelbaarheid beroert, maar dat de wijze waarop de kus wordt ondergaan, in vele gevallen bepaald wordt door een mentale conditionering en is symbool geworden van iets heel anders. De prikkeling komt op de achtergrond; het is het voorstellingsvermogen dat overneemt.

Ik zou er u nu willen op wijzen dat er in de wereld veel is dat niet verklaard is. De menselijke kennis is een eiland van weten, temidden van een grote zee of oceaan van onwetendheid. Het klinkt misschien niet leuk, maar de mens beweert zoveel. Hij beweert bv.: wij leven in een vliedend Al; hij kan dat niet met zekerheid zeggen; hij kan de waarschijnlijkheid ervan aantonen, uitgaande van zijn stellingen en waarnemingen, maar het is helemaal niet zeker dat die waarnemingen en stellingen juist zijn. Het resultaat is trouwens ook dat er andere theorieën zijn opgebouwd.

De mens meent waarschijnlijk dat hij zijn medemens begrijpt; de praktijk wijst voortdurend uit dat men zich vergist. De mens meent dat een maximum aan theoretische kennis, op één terrein, een juist handteren van alle materie daarmee in verband staande garandeert. Het tegendeel is vaak bewezen. Wij leven dus in een voorstellingswereld waarin die mens eigenlijk niet helemaal zeker is. Die onzekerheid die brengt er hem ook toe om vele dingen

van zichzelf ter zijde te schuiven. Hij gaat bepaalde belangen naar voren brengen en anderen uitschakelen. Vb.: Wanneer ik iemand ga vertellen dat alles wat groen is niet bestaat en ik hou dat lang genoeg vol, dan ziet de mens wel groen, maar hij wil het niet zien want dat is dan gevaarlijk. Dat is een verdoorgevoerd beeld misschien, maar wij worden er steeds mee geconfronteerd. Nu stel ik: In de wereld is een groot gedeelte krachten aanwezig, wij kunnen deze niet verder personifiëren zonder ergens op een gevaarlijk terrein te komen, die voor de mens niet zintuiglijk waarneembaar zijn, maar waaraan hij deel kan hebben en die middels die mens, of voor die mens, toch wel weer bepaalde dingen kunnen bereiken. Dan komen wij te staan voor het verwonderlijke: Dat wij dus, in een wereld die trots is op haar kennis en haar techniek, in vele gevallen zodanig alleen en verlaten zijn dat wij een beroep moeten doen op ongeziene machten en dat, wanneer wij dat beroep doen met overtuiging of zelfsuggestie, wij dus resultaten krijgen. Dit is, volgens mij, ook de basis van de magie. Ik weet dat er in de magie enorm wordt geschermd met de namen van Goden en demonen, maar laten wij dan even nagaan waar die vandaan komen. Een groot gedeelte van die namen komen ondermeer uit de Kabbala, een soort hiërarchisch systeem waarin het geheel van alle waarden en krachten in de hemel, en daarnaast ook in de hel benoemd wordt. Verder zien wij dat afgoden, de Goden die de mens eens aanbeden hebben, door latere godsdiensten tot duivelen worden verklaard. Die worden dus ook demonen. Die demonen^{op} zichzelf kunnen bestaan, maar of zij kunnen beantwoorden aan de voorstellingen die de mens ervan heeft is twijfelachtig. Omæerlijk te zijn: Zover wij het kunnen nagaan praktisch niet. De demon is een vorm van energie. De magiër die begint met een uitvoerige incantatie gebruikt daarbij allerhand hulpmiddelen. Hij zal wierook gebruiken, zoals men vaak in de godsdienst ook doet; hij gebruikt lichten, lampen met geurige oliën, verbrandt kruiden, kortom hij doet allerhand dingen. Maar vraag je nu af: Wat is de zin ervan? Dan blijkt dat over 't algemeen zeer gering te zijn. Wij kunnen vanuit geestelijk standpunt zeggen: Bepaalde etherische stoffen kunnen het, door hun verdamping, gemakkelijker maken voor een entiteit om zich te manifesteren, Goed, dat zeg je vanuit de geest, maar dat kun je vanuit de stof niet eens waarmaken. Je kunt het namelijk niet bewijzen, maar je kunt wel dit zeggen: Wanneer er bepaalde energieën zijn en deze staan op een niveau dat gelijk is aan menselijke emotie, of menselijke gedachte, dan zal door een juiste afstemming van de persoon, hoe dan ook bereikt, een overdracht van die kracht naar de mens kunnen ontstaan. Ik zeg hier eigenlijk iets, waar sommige mensen gek zullen van opkijken. Bezetenheid is alleen mogelijk wanneer er à priori een harmonie tussen de bezitnemende kracht en de in bezitgenomene bestaat. Die moet er eerst zijn, dan pas is die overname mogelijk. Je kunt misschien wonderen doen, maar dat is alleen mogelijk wanneer je voor jezelf een gesteldheid

hebt opgewekt die harmonisch is met, bijna "gelijk aan" vaak, de kracht die je gebruiken gaat. Misschien kunnen wij zeggen: Wanneer wij door bepaalde suggestieve methoden ^{ons} instellen op een bepaalde kracht, dan werkt a.h.w. de omgeving niet langer meer als een isolatiemateriaal, als een diëlectricum, het werkt eerder als een ijzerkern waardoor de kracht van buiten a.h.w. primair wordt van een transformator en wijzelf de secundaire. Dus: aan de ene kant kan je er weinig instoppen, dan komt er aan de andere kant toch veel uit. Je kunt dus hoog voltage tot hoog amperage omvormen, hoge spanning tot veel stroom of omgekeerd. Dat doen wij dus met die krachten. Wij noemen het magie, maar is het eigenlijk magie? Het blijkt dat in heel veel gevallen die magie toch niet zo toverachtig is. Wanneer wij bv. de oude Egyptische magie nemen, dan zien wij dat zij voor een groot gedeelte bestaat uit chemische foefjes. Bij die magie behoorde bv. ook het maken van schoonheidsmiddelen. Als wij kijken naar het Arabisch samenvattend geschrift van verschillende delen, dat rond 730 uitkwam, waarin de chemie wordt gesteld, dan vinden wij daarin de recepten om bv. schijnoud te maken, te vergulden zeg maar. Het wordt nog beschouwd als magie, ook nog in die tijd; het is nog geen wetenschap. Maar veel van die recepten die wij daarin vinden, kunnen wij in de basisleer van de moderne chemie terugvinden. Is het daardoor nu minder magisch geworden? Misschien wel, omdat wij het beter begrijpen. Maar er werden bepaalde krachten opgeroepen en die krachten speelden kennelijk ook een rol. Zij zijn er oorzaak van dat, in de oudheid, verschillende processen bestonden, onder meer: voor het bewerken van goud, voor het bewerken van bepaalde steensoorten, die verloren zijn gegaan. Men kan dus het proces wel voor een groot gedeelte reconstrueren, maar men is niet in staat om het product na te maken. Ga je nu kijken waar die afwijking ligt, dan kom je tot de conclusie: Ja maar daar werd het op een bepaalde manier gedaan. Bv. dat zogenaamde harde goud dat in die tijd werd gemaakt, dat overigens ook een legering was, werd gemaakt door een bepaalde smeltmethode waarbij bepaalde formules werden opgezegd en de smid eigenlijk voortdurend in een soort magische zang aanwezig was. Het gietproces eveneens waarbij weer met bepaalde oliën en reukmiddelen werd gewerkt en die zullen op het product waarschijnlijk invloed hebben gehad. Daarna bleek dus een goud te ontstaan dat taai was, praktisch als ijzer, in ieder geval taaiër dan brons en dat smeedbaar was als ijzer; dus in de vlammen gesmeed kon worden. Deze dingen tonen wel aan dat het verleden dus kennis heeft gehad, die men nu niet meer bezit, ook al weet men meer. Daar zou ik aan toe willen voegen dat, zelfs in de medicijnen, wij in de laatste tijd hebben kunnen constateren dat huismiddeltjes, waarvan iedereen heeft gezegd: Ach hoe onsmakelijk en hoe vies en dat kan toch nooit helpen, een basis hadden die nu wetenschappelijk bruikbaar is. Het gekwauwde brood, dat vroeger op een wond werd gelegd en het penicilline van vandaag zijn verwant. De methoden die men gebruikte om bv. bepaalde plan-

tensappen aan een zieke in te geven met bezweringen blijkt inderdaad, in deze tijd, zij het op een synthetische manier gemaakt, goede resultaten op te leveren, maar niet precies dezelfde als van het originele middel. Er mankeert dus iets aan, er is iets dat niet door de analyse gevat is; er is ergens een factor die men over het hoofd ziet. Nu ben ik natuurlijk niet van plan om u duidelijk te maken dat het allemaal domme jongens zijn tegenwoordig. Integendeel, er zijn heel veel knappe koppen op de wereld, maar die knappe koppen vergeten vaak dat wij, in de magie, juist door het gebruik van schijnbaar zinloze dingen, zowel in de mens alsook vaak in de omgeving, situaties scheppen waardoor, in een proces, bepaalde afwijkingen kunnen ontstaan.

Nu is het één stap waarschijnlijk verder, wanneer wij nog eventjes gaan naar die prikbeweging weet u wel: de acupunctuur. Je kunt zeggen dat deze methode natuurlijk een beetje dwaas is. Het doet inderdaad een beetje gek aan, dat je met prikken al die dingen tot stand kunt brengen, maar als je gaat realiseren dat je dus, zelfs wanneer je die hele levenskracht theorie buiten beschouwing laat, door prikkeling van het zenuwstelsel, reacties in het organisme teweegbrengt, is het misschien niet zo gek meer. En wanneer wij nog een stap verdergaan dan kunnen wij zeggen: Van die acupuncture moesten wij eigenlijk gaan naar het zenuwstelsel zelf. En dan kun je ook weer gekke dingen constateren. Laten we eens een ziekte nemen om een voorbeeld te geven: Multiple sclerose. Wanneer u die gevallen onderzoekt dan is bijna zeker, volgens mij, dat een streng van het vegetatieve, die langs de ruggegraat loopt, in het gedrag is gekomen. Dat lijkt mij onvermijdelijk. Bij die gevallen zullen wij bij 999 gevallen op duizend zien dat het bekken wat scheef staat en dat de ruggegraat dus een lichte scoliose vertoont. Als wij dat recht zouden zetten, dan zou er dus een kans zijn dat die Multiple sclerose ook zou verdwijnen. "Zou", want wij zitten natuurlijk wel met het feit dat die zenuwen zichzelf niet meer bouwen; het is een cel die zichzelf niet meer deelt. Wij kunnen dus niet zeggen: Dat zenuwstelsel vernieuwd zich wel weer even, maar het blijkt wel dat het zenuwstelsel vaak, langs secundaire kanalen kan werken, zoals dat ook in de bloedsomloop wel gebeurt, dat een soort vervanging optreedt. Wij kunnen in ieder geval een stilstand bereiken. Nu is dat wetenschappelijk nog niet aanvaardbaar, er komt iemand en die doet dat: dat is magie! En wanneer de mensen dat in de gaten hebben dan zeggen zij: Ja, dat is onverklaarbaar, daar hebben wij een symbool voor nodig en misschien tekenen zij dan wel een scheef bekken met een ruggegraatje en dan zeggen ze: Kijk als je nu een multiple sclerose hebt, dan zal dat helpen. Dat helpt niet! Maar dat is de aanduiding voor een toestand, voor een situatie die je nodig hebt; het gaat dus om datgene dat crachter schuilt. Dat is allemaal aanvaardbaar nog, het ligt in ieder geval op materieel terrein. Maar wij gaan nu nog een stap verder. Wij hebben het daarnet over die krachten gehad, over die demonen. Stel nu een keer dat er dus

energieën zijn. Mijnentwege energieën van natuurlijke oorsprong rond de aarde, ontstaan door rotatiesnelheid van verschillende delen van de atmosfeer, dat is denkbaar, daar komen de Jetlines ook vandaan, en dat de mens die kracht op een gegeven ogenblik kan opvangen. Wat kunnen wij dan zeggen? He, dat is levensenergie, want iemand die die kracht heeft die gaat beter functioneren. Maar dan komen wij ook nog tot een andere conclusie. Wanneer wij die levenskracht aan iemand toevoeren, hoe dan ook, dan zal het organisme anders gaan reageren. In de eerste plaats krijgen we een verminderd functioneren van de dwarsgestroopte spieren, die kunnen het wat rustiger aan doen, omdat zij dus niet, zoals normaal eigenlijk door hun contractie over het algemeen een soort van zeg maar: elektrische kracht of zenuwkracht opbrengen. In de tweede plaats: de stimuli die in het lichaam bestaan worden veel sterker doorgegeven. Wanneer in dat lichaam het evenwicht normaal is en dit normale evenwicht is verstoord, dan zal er door die kracht een enorme sterke stuwung zijn in dat lichaam om dat evenwicht te herstellen. Nu is niet elk evenwicht in het menselijk lichaam even goed. Maar door het voorstellingsvermogen van de mens te beïnvloeden zou je misschien emoties of angsten kunnen wekken, waardoor zijn eigen toestand, zoals ze nu normalerwijze zou moeten zijn, door hem verworpen worden en wat krijgen wij dan? Dan krijgen wij de toverdokter die rondanst en gezichten trekt en krankzinnige geluiden uitstoot rond de zieke en die hem daardoor helemaal vervreemd van wat hij eigenlijk is, hem als het ware een nieuw beeld van zichzelf opwingt. Die dans is dan eigenlijk niet in zichzelf magie, maar zij vormt, door allerhand symbolen en denkbeelden door de achtergronden waarmee hij cultureel verbonden is, voor die mens een dwingende suggestie waarin hij ook zichzelf herziet. Het resultaat is inderdaad dat het lichaam zijn evenwicht, onder dergelijke impulsen, kan wijzigen en dat daardoor genezing van kwalen mogelijk wordt die zich, normalerwijze, binnen het evenwicht van het lichaam in stand zouden houden. Wij hebben het evenwicht verstoord, een nieuw beeld van het evenwicht opgedrongen en er ontstaat een enorme lichamelijke revolutie. Misschien denkt u: Ja, goed dat is ook magie, maar dat ligt nog zo dicht bij de tover of goocheldoos. Maar wat zouden wij dan moeten zeggen van bezweringsmagie? En dan moeten wij ook weer niet vergeten dat bezweringsmagie iets is dat eigenlijk overal op een of andere manier gebruikt wordt. Dat gaat van het mensje dat aan het dobbelen is en dat zit van: Kom lieve zeven, goede zeven en dan pas gooit; dat is ook een toverformule. Hij weet het misschien niet! Wat gebeurt er als ik op dergelijke manier iets bezweer? Dan bouw ik in mijzelf energie op, ik richt mijzelf en concentreer mijzelf op wat ik wil. En als de persoon die die stenen werpt ook maar enig telekinesisch vermogen heeft, dan is het wel zeker dat dat op die stenen gericht is en dat die ene steen inderdaad doorslaat, zodat het magische

getal van zeven bereikt wordt. Het blijkt dat dat, onder bepaalde omstandigheden, heel goed doenlijk is. En als je daar mee bezig bent, dan kun je nog een stap verder gaan. Dan kun je zeggen: Ja dat is nou op dobbelstenen, maar als ik nu met hetzelfde elan een beeld oproep, dat ik in mijzelf heb, geef ik daaraan dan geen gestalte? Een mens die een heilige aanroept, dat hoeft dan niet eens een heilige van de kalender te zijn, het kan een figuur zijn zoals Sinterklaas, een soort mengsel van verschillende levensgeschiedenissen en persoonlijkheden, volgens het vaticaan verkeerdelijk als heilige beschouwd. Wanneer ik die figuur oproep, dan denk ik aan die figuur, dan denk ik aan krachten die met die figuur gepaard gaan. Ik bouw dus a.h.w. zelf iets op. Heb ik energie die ik erin kan stoppen, energie die ik normalerwijze niet zie als deel van mijzelf, dan kan ik op grond van die voorstelling, die energie nu wel gebruiken. En dan komen wij op een heel interessant verschijnsel. De mens projecteert voortdurend iets van zichzelf, delen van zichzelf; hij doet dat in denkbeelden, maar hij kan dat ook heel vaak doen in krachten die eigenlijk van hem uitgaan. Iemand heeft persoonlijkheid, een suggestieve kracht bv. Wanneer wij nu stellen: De mens beschikt over energieën die aanmerkelijk groter zijn op vele terreinen dan voor hem redelijk aanvaardbaar kan worden gemaakt, zal hij deze krachten, daar zij hem als onredelijk voorkomen, niet als deel van zijn eigen vermogen kunnen beschouwen. Maar op het ogenblik dat hij beschikt over een voorstelling waarop hij deze kracht kan projecteren, kan hij door, a.h.w., een tweede persoon tussen te schakelen, alles tot uiting brengen wat hij zonder dat niet zou kunnen uiten. Natuurlijk ook weer een gevaarlijke stelling in dit milieu. Dat betekent dus dat die lieve beschermgeest wel eens een vorm van projectie zou kunnen zijn. En dat betekent dat in feite zelfs een medium een kennis kan bezitten, die niet toegankelijk is en door bepaalde suggestie toegang kan krijgen daartoe. Ik zeg niet dat het zo is, let wel: er zijn andere wegen waarop dus communicatie mogelijk is vanuit de geest, en wij leven inderdaad in de geest, maar dat is voor u een kwestie die u niet bewijzen kunt en waaraan u maar moet geloven. Maar wij kunnen bewijzen dat een mens, door het projecteren van zijn gedachten naar een imaginaire figuur buiten zich, in zichzelf energieën los kan maken die hij, normalerwijze, door zijn bewustzijn verhinderd, niet weet te bruiken, niet weet te richten. Hebt u in de gaten dat wij met onze magie nog steeds niet zitten bij de "hokus pokuscyclus"? Integendeel, wij zijn tot de conclusie gekomen dat de mens, in vele gevallen, symbolen gebruikt, ook voorstellingen van heiligen en al die andere dingen; voorstellingen misschien zoals je ze op een vlag kunt vinden of op een nationaal schild, die voor hem dienen om daar zijn emoties en zijn gevoelens maar ook een deel van zijn energie te kanaliseren. Die Sinterklaas was alleen maar een symbool natuurlijk van een kracht. Dan kunnen wij zeggen dat is Goddelijke kracht, akkoord, maar voor de mens was het symbool nodig om die

kracht te kunnen activeren. Nu gaan wij nog een stap verder. Indien er een ander leven bestaat dan het menselijke, in welke vorm dan ook, moet een contact tussen dit leven en het menselijke mogelijk zijn. Maar indien beiden zich bevinden in een verschillende dimensionale verhouding bv. , zal dit contact niet zintuiglijk kunnen zijn. Dan kan dus alleen het contact plaatsvinden op die punten waar de dimensionale verhoudingen eigenlijk geen betekenis hebben. In de gedachte hebben dimensies geen werkelijke betekenis, zij dienen als uitdrukking van een beeld op een voorstelling, maar zij zijn niet daaraan zonder meer inherent en zij zijn zelfs niet bepalend voor datgene wat achter de voorstelling voor het "ik" verborgen is, de emotie bv. of wat anders. Dan komen wij dus op het punt waar wij gaan werken met een overdracht die telepatisch of emotioneel kan zijn en dan komen wij heel dicht in de buurt van wat wij vinden bij profeten, bij media, bij helderzienden, bij helderhorenden. Hier is sprake van een overdracht waarvan wij niet kunnen bepalen waar zij precies vandaankomt, maar die inderdaad denkbeelden of waarden overbrengt die niet in de mens eerst aanwezig waren. Er kunnen dus nieuwe factoren worden toegevoegd. Ik stel nu: Er is een hiernamaals, hierin leeft het bewustzijn voort. Ook een mensachtig- of mensdijk bewustzijn. Een stelling: Er zijn persoonlijke belevenissen genoeg die u doen zeggen: het is waar, maar er is ook weer geen bewijs voor.

Wanneer er andere werelden bestaan en er is, voor die werelden, mogelijkheid via emotie of via een soort gedachtenoverdracht contact te krijgen met de wereld, dan zullen de verschijnselen daarvan voor die wereld onverklaarbaar zijn; zij krijgen de vorm van profetie, van het zien van dingen die aan ander niet ziet, het spreken van dingen die niet tot de inhoud van de persoonlijkheid behoren enz.. Wanneer dit incidenteel gebeurt, ach dan kunnen wij zeggen: dat is een ingrijpen van een hogere kracht. Maar nu blijkt dat de mens, onder omstandigheden, in staat is zelf die toestand op te roepen waardoor hij met die andere wereld in contact kan komen. Wat die andere wereld is, hebben wij nog steeds niet gezegd! Dan is hier sprake van magie, want er worden wetmatigheden gebruikt die nog niet als zodanig erkend en nog niet als zodanig worden uitgedrukt. Maar dan zal ook een symbool erg belangrijk zijn, want wij weten dat wij voor die concentratie, die nodig is, of voor die instelling van die eigen persoonlijkheid een symbool erg nuttig is. Het zegt je wel niet precies wat je moet doen of wat je moet zijn, maar het is a.h.w. een soort handleiding; het geeft je een begrip en als je met dat begrip werkt, dan ontstaat een resultaat. Je kunt dus werken met sprouken, kleuren, met dingen die suggestief werken, maar het belangrijke is niet dat we die dingen hebben, zij hebben een zekere invloed op de menselijke psyche ongetwijfeld, het belangrijke is dat wij met die dingen iets zoeken, zij zijn alleen maar het focus van een bestaand beeld; zij worden tot symbool daarvan en wanneer wij

meerdere malen met eenzelfde kleurverhouding bv. geoefend hebben, dan blijkt dat we steeds sneller een toestand bereiken, zoals wij die eerst hadden; gewoon een gewenningsverschijnsel. Op de duur is de voorstelling verbonden met de werkelijkheid en impliceert automatisch de noodzakelijke actie, of emotionele omstelling in het ego van de mens. Op grond hiervan kan de mens dus contact maken met inhouden en krachten die niet de zijne zijn.

Wel, nu ga ik nog een stap verder: Indien er in de mens iets is, wat op krachten van buiten kan reageren, moet er verwantschap daartussen verondersteld worden, anders is het contact of overdracht niet mogelijk. Als ik nu eens aanneem dat in de mens precies hetzelfde wezen zit als er bij die geesten bv. zitten, dan moet worden aangenomen dat die mens, minus zijn materie, over dezelfde mogelijkheden beschikt als die geest, mits hij maar weet hoe hij er gebruik kan van maken. Dan wordt incens veel begrijpelijker waarom bepaalde mensen bepaalde magische ritens vervullen. Zij suggereren zichzelf zodanig dat het lichamenlijk besef wegvalt en zij zijn dan geestelijk tijdelijk in staat om op te treden op dat andere niveau van bestaan. Zij kunnen daar waarnemen, maar zij kunnen ook daden stellen. Een groot gedeelte van de Chamaanse magie is gebaseerd op dit uittreden uit jezelf, dit uitwijzen a.h.w. van een deel in jezelf en dit handteren als een niet stoffelijke en door andere ruimtelijke en tijdrumtelijke verhoudingen beperkt deel van het ik, waarmee je dingen kunt doen die onwaarschijnlijk zijn voor mensen die gewoon in de stof leden. Als je dat wil zeggen van een geest, dan moet je maar eens lezen: Plattelandtheorie. Dat is wel een oud ding, maar het is toch leuk. Want daar zeggen ze: Kijk als ik hier een stuk papier heb en alles leeft daarop, vlak, en ik zet een streep dan is dat een scheidsmuur. Zodra ik iemand, al is het maar één millimeter hoogte geef, dan kan ie al over die scheidsmuur kijken en er overheen komen. Hij kan dus de grens van de wereld overschrijden, tenminste volgens het denkbeeld van anderen. Op dezelfde manier doet demens dat. En wanneer hij dat proces onbewust doet, dan heet dat "uittreden". Maar wanneer je het bewust doet, dan valt het eigenlijk toch ook weer onder bewuste uittreding en de termen van bepaalde groepen, of van persoonlijke magie in andere termen.

Het is overigens opvallend hoeveel van de mehselijke geaardheid en zijn emotionaliteit met die magische begrippen verbonden zijn. Laten wij eens denken aan de heksen bv. Vergeet echter één ding niet: De heksenhamer omvat een soort ondervragingshandleiding en die vragen zijn dermate suggestief dat een groot gedeelte van de verklaringen omtrent heksen en demonen, uit de heksenprocessen daaruit alleen al verklaarbaar zijn. Maar dat is niet belangrijk. Belangrijk is wel dat wij ons realiseren dat veel mensen teruggrijpen naar persoonlijkheden en symbolen die in de ogen van anderen demonen zijn. En nu blijkt nog iets: Er zijn mensen die, om één of andere reden, zich afkeren van de mensheid. Deze mensen aanbidden demonen, duivelverering dus. Waarom doen zij dat? Kennelijk omdat zij niet kunnen geloven in een God of in iets dat

met die mensheid in verband staat. Hun vijandschap, ten aanzien van de mensheid, concentreren zij door de verering van een beeld dat de absolute vijandschap van alle schepping voor hen vertegenwoordigt. Het symbool is bepalend, maar wat blijkt? Die zwart-magiërs worden daardoor wel degelijk gestimuleerd tot allerhand onderzoekingen. Het is natuurlijk typisch dat deze mensen de eersten zijn die gebruik maken van de witte arsenicum. Maar ja, het waren zeker niet de zwart-magiërs die het ontdekt hebben, het zijn de alchemisten geweest, zij hebben eerst de witte arsenicum geraffineerd, maar zij zijn gekomen op het gebruik ervan. En als wij kijken naar het verschil tussen de zogenaamde "witte" en zogenaamde "zwarte" magie, dan ontdekken wij tot onze verbazing dat, in de eerste plaats de begrippen "wit 'n zwart" sterk worden bepaald door de emotionele houding van degene die die magie bedrijven. In de tweede plaats: dat het onderscheid ligt in de symbolen, waarbij symbolen van vernietiging en vernietigingsbehoefte de zwarte magie beheersen, terwijl darentegen de vormingsbehoefte, vredebehoefte en vredesymbolen de witte magie beheersen. En in beide gevallen blijkt dat men veel dingen tot stand kan brengen. Dit kunnen wij afwijzen; wij kunnen zeggen: Ach allemaal suggestie en dat houdt niet. Nee, maar het is bv. bekend dat bepaalde gebeds- en geestelijke genezers zogenaamd ongeneeslijke gevallen genezen hebben. Dan kun je wel zeggen: het is alleen suggestie, maar laten wij niet vergeten dat de kwaal medisch gecertificeerd was; zij was vastgesteld.

Er zijn krachten die dat ongedaan kunnen maken. Gaan wij na welke figuren daardoor gegrepen worden, dan blijkt het dat het hier suggestieve figuren zijn. Gaan wij na onder welke omstandigheden dit optreedt, dan blijkt over het algemeen dat er een enorme emotionele spanning aanwezig is. Het gebeurt meestal in gezelschappen waarin een enorme behoefte aan het verschijnsel dat wordt opgeroepen, de genezing bestaan. Dan is het ook duidelijk dat daarin de beste en meest blijvende resultaten worden behaald, dat ook de omgeving ermee te maken heeft. Ik stel dat, in dit geval, de hele groep aanwezigen op één doel geconcentreerd zijnde, daarmee een doel verwezenlijkt dat gesteld wordt als bovennatuurlijk, maar beheerd door de mens zelf wordt veroorzaakt. Iets anders is het wanneer iemand alleen is en wordt genezen. Wij kunnen dan ook wel over suggestie spreken, maar dat is niet voldoende meer. Vb. Wanneer in Lourdes een grote processie is, met een enorme plein vol zieken, een hele kerk vol en daar geneest iemand, of denkt te genezen, dan zeg ik: Ach dat is de massa, de suggestie en er zullen gevallen zijn die, hetzij psychisch of fysiek, blijvende verbetering ondergaan. Gezien de instelling van de moderne wereld zal de verbetering hoofdzakelijk dus psychisch zijn, maar fysiek komt ze ook voor. Wanneer echter iemand nu, zonder al die suggestieve rompslomp 't is geen minachting maar een classificatie) geneest doordat doordat hij de Heilige Maagd van Lourdes aanroept, of Theresia, dan is er volgens mij sprake van iets dat niet meer, vanuit de mens, verklaarbaar is. Moeten wij daarom

aannemen dat het aangeroepen symbool zelf daadkrachtig is opgetreden? Ik dacht van niet. Ik dacht dat hier de mens contact had gekregen, op welke wijze dan ook, vermoedelijk door zelfsuggestie en sterke concentratie met energieën, die dan, door zijn behoefte geleid, door hem gebruikt kan worden.

Ik dacht u hiermede duidelijk te hebben gemaakt dat de magie voor de mens heel erg belangrijk kan zijn omdat zij a.h.w. een weg betekent om de muur van redelijkheid die hij om zichzelf heeft gebouwd. Daarnaast mogen wij stellen dat: al hetgeen wij in de magie, en wat dat betreft ook in de religie en dergelijke, aantreffen als hoogst belangrijk voor de mens moeten beschouwen, niet omdat het noodzakelijk een realiteit weergeeft, maar omdat het de realiteit weergeeft, de mogelijkheid schept voor de mens in contact te komen met iets dat op enigerlei wijze verwant is met de realiteit die hij denkt te bereiken.

De mens kan natuurlijk proberen zich te beperken tot zijn kennis. Op het ogenblik dat hij dit doet vermindert hij zijn eigen mogelijkheden. Naarmate men zichzelf meer specialiseerd groeit je mogelijkheid in één richting en nemen daarnaast je werkelijke mogelijkheden in andere richtingen af en wél omdat je geneigd bent het gezag van de verkregen kennis en de vaardigheid van die kennis, zonder meer aan te nemen voor elk ander terrein waarmee je te maken hebt. Dat doe je instinctief, dat zul je niet redelijk doen, maar dat doe je! Wanneer wij dus allround zijn, dan komen wij veel verder. VB. Een allround arts is eigenlijk veel belangrijker dan een specialist, omdat de allround arts degene zou moeten zijn die de activiteiten van specialisten coördineert, hij voorkomt dat ieder de oorzaak van de kwalen in zijn eigen specialisme zoekt. Zo zouden wij het ook met de mensen moeten zien. Die mens heeft geen behoefte aan specialisme, op welk terrein ook, hij heeft alleen maar behoefte aan iets waardoor hij zijn begrip van beperktheid verliest. Een dan niet een begrip van beperktheid ten aanzien van zijn direct beheerste vermogens, maar juist ten aanzien van die factoren van zijn wezen die hij niet kan gebruiken. Een stelling: Aangezien de doorsneemens, voor ongeveer 70 % van zijn vermogens, niet in staat is bewust richting te geven daaraan of gebruik te maken daarvan, moet worden gesteld dat langs suggestieve weg, door het gebruik van symbolen en dergelijke, een groter deel van de persoonlijkheid ontwikkeld kan worden. De ontwikkeling van de persoonlijkheid zal dan volgens mijn inziens tevens betekenen: een grotere kennis van eigen "ik" en mogelijkheden, een juistere erkenning van de wereld waarin men leeft en de mogelijkheden daarvan en ten laatste: van die delen van de wereld, die niet normaal gekend worden, maar die daar op enigerlei wijze wel degelijk deel van uitmaken. Ik dacht dat de mens binnen zou kunnen treden in de wereld van de geest, dat de mens in staat zou zijn om eigen sociale verwarringen op te lossen, wanneer hij zou zien waarom hij ze tot stand brengt. Welke beperkingen in zijn begrip, welke kunstmatige blindheden en doofheden hem onmogelijk maken zijn probleem te ontwarren. Ik dacht dat de mens zijn hele samenleving anders zou kunnen oriënteren, alleen door dit besef. En

of dat besef nu is: God, de geest, paranormaal kunnen of een of andere filosofie, doet weinig ter zake. Ik geloof namelijk niet dat de middelen belangrijk zijn, maar de resultaten. Ik dacht dat middelen, die in strijd zijn met de begerde resultaten, het bereiken van die resultaten eigenlijk frustreren, onmogelijk maken. Maar ik ben er van overtuigd dat iemand, die dus op welke manier ook, zijn eigen beperking weet te omgaan, in contact komt met de grotere werkelijkheid waarin hij leeft. Misschien is dat voor de meesten van u wat teleurstellend. De geest moet eigenlijk toch wat anders weten te zeggen. Heel veel mensen zoeken zelfs in de geest de echo van zichzelf, zij zoeken een bevestiging van hun eigen verlangens en zo de bestrijding van hun eigen onzekerheden. Dat doen zij trouwens bij God ook hoor! Dus wij staan niet alleen, er zijn hogere kwaliteiten die op dezelfde manier gebruikt en misbruikt worden. Maar: als je probeert de werkelijkheid van een mens te benaderen, je probeert de mogelijkheden, de wetten van een mens te benaderen, dan moet je geloof ik proberen uit te gaan van dat wat die mens is, van die dingen die voor die mens aanvaardbaar zijn. Je moet niet alleen maar komen met een openbaring in deze tijd, maar met een verklaring. Ik heb geprobeerd om dat te doen, want volgens mijn bescheiden oordeel zie ik de mens van vandaag als iemand die, door zijn enge gebondenheid aan voorstellingen en begrippen, niet in staat is juist te handelen. Soms heb ik wel eens het gevoel dat de mens van vandaag is als Judas. Judas die zijn meester eigenlijk vereerde en die met het verraad aan zijn meester eigenlijk hoopte zijn meester te dwingen zich als de Messias te openbaren; het gezag in handen te nemen. Die goedwillende tragische verrader die, wanneer Jezus hem een tip geeft dat hij het wil gaan doen, eigenlijk heel ontstelt kijkt en zegt: Ik Heer? Waarop de ander zegt: Wat gij doen wilt doe dat spoedig. Met andere woorden: Als het nu eenmaal zo moet zijn, laat het zo zijn. En met de mens is het vaak precies hetzelfde. Hij weet in zichzelf heus wel wat juist en niet juist is, wat aanvaardbaar en niet aanvaardbaar is, maar elke keer zegt hij: Ja, maar ik zou willen dat U God regeert en dan loopt hij, om alles wat hij in zichzelf weet, heen en verraadt zo de meester die hij wil dienen. De mens wil het goede voor iedereen, maar hij wil het op zijn manier en dit zo krampachtig dat hij uiteindelijk alle anderen kruisigt om zijn manier door te zetten. Als die mens nu eens gaat begrijpen wat zijn werkelijke leven en werkelijke wereld is wanneer hij gaat begrijpen wat symbolen zijn en wat de werkelijkheid is die erachter schuilt vooral, wanneer hij niet alleen maar kijkt naar de verkeersteken maar ook kijkt naar de wetgeving, wanneer hij niet alleen kijkt naar de beelden die God voorstellen, maar daarachter probeert uit te grijpen naar de macht, de kracht die God is, de Liefde die God is, ik dacht dat hij dan verder kwam. De mensen moeten zichzelf verliezen om zichzelf te winnen. Niet het "ik" dat zij wezenlijk zijn, maar de enorme omheining van pretentie die zij rond zichzelf hebben opgetrokken, de enorme kunstmatige doofheid en blindheid die zij zichzelf hebben aangepraat ten aanzien van verschijnselen die in de wereld regel-

matig voorkomen. Ik dacht dat de mens van heden, uit zijn denkbeeld van zekerheden en behoud van zekerheden, zou moeten worden wakker geschud in de richting van het experiment, in de richting van het opnieuw zoeken en tasten naar een hogere werkelijkheid, naar een andere samenleving, maar vooral ook naar een ander meer zinvol en meer bevredigend geestelijk leven.

Wat ik nu eigenlijk gezegd heb over uw maatschappij, zou dat eigenlijk ook niet gelden voor uzelf. Hoe vaak wordt u ook persoonlijk, geestelijk zowel als materieel, uiteengescheurd door twee dingen: Iets wat je voelt dat je moet en iets wat je voelt dat je wilt ten koste van alles. Hoe vaak ~~wordt~~ je niet uiteengetrokken in jezelf, ben je innerlijk in tweestrijd door iets wat jezelf voelt dat waar zou kunnen zijn en de angst dat het waar zou kunnen zijn omdat het je zekerheid gaat aantasten. Hoe vaak wordt men als mens eigenlijk niet tegen jezelf eigenlijk verdeeld door de strijdigheid van de dingen die je nastreeft. Ik geloof dat de voornaamste factor die in de mens de oplossing brengen kan: Harmonie is. En dan moet er eerst innerlijke harmonie zijn. Je moet eerst met jezelf vrede hebben, dan kun je het pas vinden met de wereld. Je moet eerst in jezelf zeker zijn, voor dat je kunt proberen om de wereld ook maar iets van je zekerheid te brengen, van iets te overtuigen. Je moet eerst zelf je krachten vinden, voor dat je ze aan anderen kunt overdragen en jemoet vooral één ding begrijpen: dat soms krachten die goed zijn bestaan onder omstandigheden die voor u verkeerd zijn en omgekeerd: dat verkeerde krachten voor kunnen komen in omstandigheden die voor u goed zijn. Vb.: Waar de priester voorgaat, daar kan de duivel rustig volgen. Maar is het eigenlijk niet waar? Waar de pretentie voorgaat, zo zou je het in dit geval moeten vertalen, daar volgt de chaos. Daar waar je iets pretendeert, daar is de chaos iets wat je voortdurend achtervolgt. Daar waar je iets ervaart dat echt is, waar je werkelijk op bouwt, daar ben je beschermd tegen de chaos, omdat daar de vorming, het harmonisch principe, a.h.w., je onmiddellijk tegemoetkomt en je omhult en beschermt.

Uiteindelijk moeten wij het eens worden over één ding: en dat is: De wereld van vandaag deugt niet. Maar dat zij niet deugt, komt omdat de mens niet deugt, niet dat hij slecht is, maar hij deugt gewoonweg niet voor de samenleving die hij geschapen heeft. Wanneer er iets in orde moet komen, stoffelijk of geestelijk, moet het uitgaan van de mens, maar dan kan het ~~alleen~~ alleen uitgaan van de werkelijke waarde in de mens, dan moet die mens zijn eigen capaciteiten en eigenschappen ontdekken, dan moet hij zijn verbinding met andere werelden ontdekken en dan moet hij niet uitgaan van pretenties die uiteindelijk niet waar kunnen gemaakt worden. Dan moet hij niet het ene prediken en het andere doen. Dan moet hij niet proberen aan de ene kant de wijze te zijn en aan de andere kant hulpeloos als een kint rond te dobberen. Dan moet de mens leren om zijn pretentie opzij te zetten en de relativiteit zinn van al wat hij bezit aan kennis, morele en ethische waarden aan politieke en religieuze stellingen. Dus zet uw pretenties opzij.

